

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **NWT a. s.**, se sídlem nám. Míru 1217, Hulín, zastoupen Mgr. Martinem Látalem, advokátem se sídlem Jakubská 121/1, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2020, č. j. 31 Af 58/2018 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce obdržel od Ministerstva průmyslu a obchodu dotaci na realizaci projektu „*Zvýšení konkurenceschopnosti firmy pomocí ICT*“. Na základě podnětu od Nejvyššího kontrolního orgánu byla provedena kontrola dodržování rozpočtové kázně. Dne 30. 10. 2017 vydal Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále též „správce daně“) platební výměry č. j. 1920939/17/3300-31473-712160 a č. j. 1920941/17/3300-31473-712160, kterými žalobci vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 212 624 Kč a do Národního fondu ve výši 1 204 869 Kč (dále též „platební výměry“). Odvody byly uloženy mj. na základě zjištění, že žalobce na nákup počítačové techniky nevypsal výběrové řízení, ač k tomu byl povinen („kontrolní zjištění č. 1“), a dále na základě zjištění, že žalobce požadoval proplatit i nezpůsobilé výdaje (výdaje za služby tzv. helpdesku a servisní podpory ve vztahu k systému Windows 7, které mu poskytla společnost MOIS s. r. o. - „kontrolní zjištění č. 3“). Žalobce napadl platební výměry odvoláním. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018, č. j. 23815/18/5000-10470-712507, odvolání zamítl a platební výměry potvrdil.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí o odvolání žalobou, kterou zamítl shora označeným rozsudkem Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“). Podle krajského soudu netrpí rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelností ani žádnou jinou vadou, pro kterou by měl soud přistoupit k jejich zrušení. Stejně tak neshledal důvodné námitky poukazující na nesprávné

právní posouzení. Podle krajského soudu orgány finanční správy provedly správný výklad právní úpravy a tu správně aplikovaly na zjištěný skutečný stav. Stran kontrolního zjištění č. 1 krajský soud souhlasil se žalovaným, že povinností žalobce bylo vypsát výběrové řízení na nákup hardwarového vybavení (PC, notebooky, servery atp.). Žalobce provedl účelové rozdělení zakázky na jednotlivá plnění, což je v rozporu s čl. 7 Pravidel pro výběr dodavatelů (dále též „Pravidla“), která tvoří přílohu Podmínek poskytnutí dotace ze státního rozpočtu ČR a prostředků strukturálních fondů ES (dále též „Podmínky“), která jsou nedílnou součástí Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 22. 12. 2008, č. j. 2752-08/2.2ITP01-150/08/08200 (dále též „rozhodnutí o poskytnutí dotace“). Ostatně nemožnost postupovat zvoleným způsobem vyplývala i z § 13 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o veřejných zakázkách“). Uvedeným jednáním došlo k neoprávněnému použití peněžních prostředků ze státního rozpočtu a Národního fondu ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, a tudíž k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce poukazující na nejednoznačnost dotačního pravidla obsaženého v bodě 7 Pravidel. Rovněž námitky vztahující se ke kontrolnímu zjištění č. 3 neshledal soud důvodnými. I zde bylo jednoznačně zjištěno, že žalobce nepostupoval v souladu s dotačními pravidly, konkrétně s čl. 3 Pravidel způsobilých výdajů pro ICT podniky, která jsou přílohou Podmínek (dále též „Pravidla způsobilých výdajů pro ICT podniky“). Výdaje za služby poskytnuté žalobci společností MOIS s. r. o. nebylo lze považovat za způsobilé výdaje, neboť žalobce tyto služby poskytoval v podobné míře a podobné funkčnosti v rámci svého podnikání ještě před realizací projektu, což zapovídá shora označený článek č. 3 Pravidel způsobilých výdajů pro ICT podniky, které se žalobce zavázal respektovat. Čerpáním dotace na tyto výdaje došlo ze strany žalobce k neoprávněnému použití peněžních prostředků ze státního rozpočtu a Národního fondu ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, a tudíž k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Rovněž další námitky neshledal krajský soud důvodnými, a žalobu proto zamítl. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného vypořádání kasační stížností identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek stěžovatele, které pro přehlednost uspořádal takto. V prvním stížním bodě stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Je názoru, že se krajský soud nevypořádal s veškerou vznesenou argumentací. Ve druhém stížním bodě poukazoval na nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, zejména pak rozhodnutí žalovaného. I ten se podle stěžovatele nezabýval veškerou vznesenou argumentací a krajský soud měl proto jeho rozhodnutí zrušit. Dále stěžovatel nesouhlasil se závěry krajského soudu a žalovaného, že se dopustil neoprávněného použití peněžních prostředků ze státního rozpočtu ČR a prostředků ze strukturálních fondů ES. Ve vztahu ke kontrolnímu zjištění č. 1 zejména uváděl, že jeho jednání nelze považovat za porušení rozpočtové kázně, neboť pravidlo obsažené v bodě 7 Pravidel je nejednoznačné (umožňuje dvojí výklad), a proto by měl být použit výklad příznivější pro stěžovatele jako příjemce dotace. V bodě 7 Pravidel se nadto neuvádí, že by příjemce dotace měl postupovat podle zákona o veřejných zakázkách. Taková povinnost nevyplývá ani z ničeho jiného. K podrobnostem vznesené argumentace stěžovatel odkázal na svá dřívější podání ve věci, zejména na odvolání a žalobu. V dalším stížním bodě nesouhlasil se závěry správních orgánů a krajského soudu stran kontrolního zjištění č. 3. Podle názoru stěžovatele nebyly splněny podmínky pro vyloučení uplatněných výdajů za helpdesk a servisní podporu ve vztahu k operačnímu systému Windows 7, které mu bylo poskytnuto ze strany společnosti MOIS s. r. o. Stěžovatel připouští, že dříve poskytoval služby ve vztahu k jinému

pokračování

(64bitovému) operačnímu systému, nicméně aktivity stěžovatele nedosahovaly obdobné míry funkčnosti. Nadto uvedené služby byly outsourcovány pouze na nezbytně nutnou dobu 3 měsíců. Kontrolní orgány by vždy měly zohledňovat specifické okolnosti každého jednotlivého případu a přihlídnout rovněž ke smyslu daného dotačního pravidla. Stěžovatel je oproti jiným příjemcům diskriminován, neboť na rozdíl od nich nemá nárok na proplacení plnohodnotného plnění. I zde k podrobnostem vznesené argumentace stěžovatel odkázal na svá dřívější podání ve věci, zejména na odvolání a žalobu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil nejen rozsudek krajského soudu ale i rozhodnutí správních orgánů a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Poukázal na své vyjádření k žalobě a na žalobou napadené rozhodnutí, které dále rozvedl k uplatněným stížným námitkám. Podle žalovaného byl rozsudek krajského soudu vydán v souladu se zákonem. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se primárně zabýval námitkou poukazující na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[8] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být nicméně vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, či nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 729/2000, sp. zn. I. ÚS 116/05, sp. zn. IV. ÚS 787/06, sp. zn. ÚS 989/08, sp. zn. III. ÚS 961/09, a sp. zn. IV. ÚS 919/14).

[9] Nejvyšší správní soud posoudil napadený rozsudek optikou výše uvedeného a dospěl k závěru, že tento není nepřezkoumatelný. Krajský soud se v rozsudku komplexně zabýval uplatněnou žalobní argumentací a vysvětlil, z jakých důvodů ji nepovažuje za přílehavou. Jeho odůvodnění je logické a podepřené náležitou argumentací, přičemž dostatečně vypořádává všechny nosné žalobní námitky. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami rozsudek krajského soudu netrpí.

[10] To stejné platí i pro rozhodnutí správních orgánů. I ta zcela odpovídají shora uvedeným východiskům k přezkoumatelnosti, která jsou aplikovatelná i na rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.). Obě správní rozhodnutí jsou srozumitelná a plně přezkoumatelná. Žalovaný se pak dostatečně vypořádal i se vznesenou odvolací argumentací. Není přitom vadou, pokud odvolací orgán převezme a dále rozvede argumentaci prvostupňového orgánu, takový postup judikatura připouští (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, či ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012 - 66). Krajský soud proto nepochybil, pokud správní rozhodnutí nezrušil pro nepřezkoumatelnost.

[11] K dalším námitkám soud předesílá, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78

pokračování

a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[12] Stěžovatel řadu námitek uplatnil v obecné rovině a ve stejném rozsahu se jimi mohl zabývat i zdejší soud. Stížní argumentace je z velké části opakováním námitek vznesených již před žalovaným a krajským soudem, resp. obecnou polemikou s argumentací žalovaného a krajského soudu. Nejvyšší správní soud uplatněné námitky důvodnými neshledal. Plně se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a rozhodnutími správních orgánů, neboť mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Nad jejich rámec (ve vztahu ke kasační argumentaci) dodává soud následující.

[13] Podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel se rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty.

[14] Podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržetí peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

[15] Podle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel odvod za porušení rozpočtové kázně činí v případech neuvedených pod písmeny a) a b) částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.

[16] Rozhodnutí o poskytnutí dotace stanoví, že jeho nedílnou součástí jsou Podmínky, které za neoprávněné použití prostředků dotace považují též nesplnění Pravidel. Podle bodu 13 Pravidel u zakázek v předpokládané hodnotě více než 500 000 Kč bez DPH má zadavatel zveřejnit vyhlášení zakázky v Obchodním věstníku. Podle bodu 7 Pravidel: *Zakázku nelze rozdělit s cílem vyhnout se výběrovému řízení. Shodné činnosti či nerozdělitelné dodávky či služby musí vždy být chápány jako jedna zakázka („princip účelu“).*

[17] Stěžovatel v žalobě, jakož i následně v kasační stížnosti poukazoval na nejednoznačnost bodu 7 Pravidel. Podle stěžovatele uvedený bod Pravidel připouští dva rovnocenné výklady, což má za následek nemožnost vyslovení závěru o porušení rozpočtové kázně. Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil.

[18] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je uvedené pravidlo koncipováno jednoznačně a nepřipouští dva rovnocenné výklady. V první větě se zcela jednoznačně zapovídá rozdělit zakázku, přičemž druhá věta konkretizuje, že shodné činnosti či nerozdělitelné dodávky či služby musí vždy být chápány jako jedna zakázka. Poněkud nejasné je pouze slovní spojení uvedené v závorce („princip účelu“), to je však třeba vykládat v návaznosti na výše uvedené (jednoznačné) věty. Jak tedy správně uvedl krajský soud, dané pravidlo nepřipouští dva rovnocenné výklady. Je zřejmé, že jeho cílem je zamezit účelovému rozdělování předmětu zakázky s cílem vyhnout se výběrovému řízení. Slovní spojení „princip účelu“ je použito pouze v závorce pro doplnění zcela jasného pravidla, že zakázku nelze rozdělit s cílem vyhnout se výběrovému řízení a že shodné činnosti či nerozdělitelné dodávky či služby musí vždy být chápány jako jedna zakázka. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že by v daném konkrétním případě byla dotační pravidla natolik nejednoznačná, že by to vylučovalo možnost jejich aplikace na daný případ (podpůrně viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2016, č. j. 30 Af 28/2014 - 79,

či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2017, č. j. 2 Afs 142/2016 - 32). Nutno v souladu s krajským soudem dodat i to, že i podle právní úpravy obsažené v zákoně o veřejných zakázkách byl zadavatel při stanovení předpokládané hodnoty povinen sečíst předpokládané hodnoty obdobných, spolu souvisejících dodávek či služeb, které hodlal pořídit v průběhu účetního období, přičemž zadavatel nesměl rozdělit předmět veřejné zakázky tak, aby tím došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v tomto zákoně (viz § 13 odst. 3, 4 a 8 zákona o veřejných zakázkách). Rozdíl mezi Pravidly a zákonnou úpravou je ve finančním limitu, který tímto způsobem nesmí být obcházen. Možnost aplikace zákona o veřejných zakázkách pak neplyne z toho, že tento není zmíněn přímo v bodě 7 Pravidel; povinnost postupovat v souladu se zákonem o veřejných zakázkách vyplývala pro stěžovatele i z hlavy I., čl. II., odst. 2 písm. d) Podmínek.

[19] Obsah spisu pak poskytuje dostatečný podklad pro závěr, že stěžovatel v souladu s uvedeným nepostupoval. Na nákup techniky uvedené v kontrolním zjištění č. 1 (mj. nákup PC, notebooků, switchů, serverů, datových rozvaděčů, atp.) stěžovatel výběrové řízení nevypsal; stěžovatel zakázku účelově rozdělil tak, aby nemusel vypsát výběrové řízení. Hodnota samotného nákupu PC a notebooků (tedy téměř identického zboží) přitom přesáhla částku 500 000 Kč. Již v této části došlo k porušení zákazu dělení zakázky, tj. bodu 7 Pravidel, která tvoří přílohu Podmínek, jež jsou součástí předmětného rozhodnutí o poskytnutí dotace (viz výše). Soud dodává, že i další nakupovaná technika spolu úzce časově, funkčně i věcně souvisela, resp. směřovala k dosažení cíle předmětné dotace, kterým bylo „*Zvýšení konkurenceschopnosti firmy pomocí ICT*“, což mělo za následek nemožnost dělení zakázky (vedle výše uvedené právní úpravy viz podpůrně i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2010, č. j. 2 Afs 55/2010 - 173, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 7 Afs 24/2011 - 497, ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Afs 246/2018 - 32 atp.).

[20] Z uvedených důvodů nelze vytýkat orgánům finanční správy a krajskému soudu, že na základě kontrolního zjištění č. 1 dovodily neoprávněné použití peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, resp. porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Nejvyšší správní soud se s nimi v tomto ohledu zcela ztotožnil a v podrobnostech na jejich rozhodnutí odkazuje.

[21] Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani podpůrná argumentace stěžovatele. I podle názoru Nejvyššího správního soudu mohl stěžovatel (pokud měl pochybnosti o určitosti dotačních pravidel) vznést výhrady vůči nim již ve fázi rozhodování o poskytnutí dotace, nikoliv až následně, kdy se jeho obrana jeví jako účelová. To stejné platí i pro jeho obecné tvrzení, že neexistoval žádný dodavatel, který by byl schopen poptávaná zařízení dodat. Takové tvrzení stěžovatel nijak nedokládal. To stejné platí i pro další podobná (nedoložená a obecná) tvrzení. Jak nadto správně uvedl krajský soud, právní úprava umožňovala zadat zakázku po částech, popř. umožňovala podání společné nabídky, jakož i plnění části zakázky subdodavatelsky. Důvodem ke zrušení rozsudku krajského soudu není ani poukaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 3 As 73/2014 - 50. Je pravdou, že v označeném rozsudku nebyla řešena identická situace, krajský soud jej však použil pouze podpůrně; nestavěl na něm jádro své argumentace. Na dělení zakázky nahlížel i optikou další judikatury Nejvyššího správního soudu (shora označena). Ani žádná další stížní argumentace neměla potenciál zvrátit závěr o porušení rozpočtové kázně stěžovatelem. Pokud pak stěžovatel v podrobnostech odkazoval na svá dřívější podání ve věci, zejména na odvolání a žalobu, konstatuje soud, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského (městského) soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Obecný odkaz na argumentaci v předchozím podání v řízení před krajským (městským) soudem, nespĺňuje zákonné požadavky na kasační stížnost. Je na stěžovateli,

pokračování

aby upřesnil každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to po stránce právní i skutkové. Povinností soudu není za stěžovatele dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05, jakož i např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a dále rozsudky téhož soudu ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 - 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 - 44, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004 - 86, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70 atp.).

[22] Jako nedůvodné vyhodnotil kasační soud i námitky vztahující se ke kontrolnímu zjištění č. 3. Nejvyšší správní soud souhlasí se správními orgány, že uplatněné výdaje nebylo lze považovat za způsobilé dle čl. 3 Pravidel způsobilých výdajů pro ICT podniky.

[23] Podle hlavy I., čl. III., odstavce 2 Podmínek lze za způsobilé uznat pouze ty výdaje projektu, jež splňují podmínky uvedené v Pravidlech způsobilých výdajů pro ICT podniky (která jsou přílohou Podmínek). Pravidla způsobilých výdajů pro ICT podniky přitom v čl. 3 stanoví, že: *„Žadatel nesmí (takové výdaje nebudou považovány za způsobilé) outsourcovat službu, HW, SW a ostatní stroje a zařízení, pokud aktivity, které jsou předmětem outsourcingu, již dříve zajišťoval v podobné míře a na podobné úrovni funkčnosti ve vlastní režii. V případě outsourcingu se tedy musí jednat ve srovnání s výchozí situací o nové, co do kvality a funkčnosti náročnější aktivity, které jsou spojeny s nově pořizovanými IS či ICT prvky, či aktivitami, které nebyly v rámci podniku do doby realizace projektu zajišťovány vůbec.“*

[24] Stěžovatel byl názoru, že služby tzv. helpdesku a servisní podpory ve vztahu k systému Windows 7, které mu poskytla společnost MOIS s. r. o., nelze podřadit pod uvedený článek Pravidel způsobilých výdajů pro ICT podniky. Nejvyšší správní soud se s ním neztotožnil.

[25] Uvedený dokument, který se stěžovatel zavázal respektovat, velmi podrobně konkretizuje, jaké služby může žadatel o dotaci tzv. outsourcovat (zajistit prostřednictvím jiného subjektu). Žadatel nesmí outsourcovat služby, které již dříve zajišťoval *v podobné míře a na podobné úrovni funkčnosti ve vlastní režii*. Musí se jednat o nové (co do kvality a funkčnosti náročnější) aktivity, které nebyly do doby realizace projektu zajišťovány vůbec.

[26] I podle názoru Nejvyššího správního soudu se v případě předmětných výdajů od společnosti MOIS s. r. o. o takové služby nejednalo. Jak správně konstatoval krajský soud, jestliže stěžovatel v rámci své podnikatelské činnosti na profesionální úrovni v rozhodné době poskytoval svým zákazníkům správu široké škály operačních systémů (k tomu viz např. Studii proveditelnosti, kde stěžovatel sám uváděl, že garantuje vysokou úroveň kvality poskytovaných služeb při správě sítí, správě software, správě serverů, pracovních stanic a ostatního hardware na platformě Linux, UNIX a Novell), byl zcela jistě schopen zajistit si správu systému Windows 7. Jinými slovy, v případě stěžovatele (subjektu zajišťujícího správu sofistikovaných počítačových systémů pro jiné subjekty) bylo lze správu systému Windows 7 jednoznačně považovat za aktivitu, kterou si byl schopen zajistit sám. Nelze přehlédnout ani argument žalovaného, že předmětný (64bitový) systém vznikl již v roce 2005 (u operačních systémů Windows XP Profesional x64), přičemž stěžovatel sám potvrdil, že v minulosti již pracoval s jiným 64bitovým systémem. Stěžovatel ani konkrétně nedokládal, v čem se oba systémy lišily, resp. z jakého (technického atp.) důvodu na něj nebylo lze vztáhnout omezení uvedené v čl. 3 Pravidel způsobilých výdajů pro ICT podniky. Jako irrelevantní pak soud hodnotí tvrzení stěžovatele, že uvedené služby byly outsourcovány pouze na omezenou dobu. Stěžovatel neuvádí, z jakého dotačního pravidla by měla vyplývat možnost outsourcování takových služeb

po omezenou dobu (zde po dobu 3 měsíců). Z čl. 3 Pravidel způsobilých výdajů pro ICT podniky takovou možnost podle soudu dovodit nelze. Tento článek zapovídá outsourcovat jakoukoliv aktivitu, již si žadatel zajišťoval v podobné míře a na podobné úrovni funkčnosti ve vlastní režii, přičemž nestanoví, že by bylo lze učinit výjimku na několik měsíců. Pokud pak stěžovatel obecně uváděl, že je oproti jiným příjemcům diskriminován, neboť na rozdíl od nich nemá nárok na proplacení plnohodnotného plnění, konstatuje soud, že stěžovatel neoznačil žádného konkrétního příjemce dotace, vůči kterému by bylo postupováno ze strany správních orgánů (při identických skutkových okolnostech) odlišným způsobem. Krajský soud se přitom tvrzeními stěžovatele stran diskriminace podobně zabýval a stěžovatel jeho konkrétní argumentaci relevantně nezpochybňuje. K dalšímu obecnému konstatování stěžovatele - kontrolní orgány by vždy měly zohledňovat specifické okolnosti každého jednotlivého případu a přihlídnout rovněž ke smyslu daného dotačního pravidla - konstatuje soud, že právě takovým způsobem orgány finanční správy postupovaly. Ani na základě žádné další argumentace nelze dovodit, že by stěžovatelem uplatněné výdaje byly výdaji způsobilými ve smyslu výše uvedeného ustanovení.

[27] S ohledem na uvedené nelze orgánům finanční správy vytýkat, že pohledem čl. 3 Pravidel způsobilých výdajů pro ICT podniky vyhodnotily uvedené výdaje jako nezpůsobilé. Čerpáním dotace na tyto výdaje došlo ze strany stěžovatele k neoprávněnému použití peněžních prostředků ze státního rozpočtu a Národního fondu ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel, a tedy k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. I v tomto ohledu odkazuje soud na rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů a jejich závěry plně přejímá.

[28] Souhrnně vzato se Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, a s ohledem na obecnost kasačních námitek, resp. na to, že jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námítky koncentrovaněji. V důsledku toho, že se Nejvyšší správní soud plně ztotožnil s argumentací krajského soudu a žalovaného, nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací. Nejvyšší správní soud dodává, že neshledal ani existenci žádných vad, ke kterým je povinen přihlížet *ex officio* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[29] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu